

lemsbetingelserne, og det kan vi rettelig forvente af de lande, som har været medlem længe, og som kritiseres for andre forhold. For ellers svækker man kampen for menneskerettigheder, demokrati og retssamfund.

Kl. 13.40

Også lande som Hviderusland, som ikke er medlem, men som er en skamplet på europakortet, får medvind i sejlene og får opbakning til, at de blot kan affeje kritikken. Og her ser vi altså fortsat med beklagelse på Danmarks konsekvente afvisning af al international kritik.

Det fremgår jo af redegørelsen, at der er rettet forskellige kritikpunkter mod Danmark i de seneste år. Vi har haft en menneskerettighedskommissær, som regeringen har behandlet personligt respektløst og politisk stærkt problematisk. Vi har fået kritik fra det rådgivende udvalg for nationale mindretal, som også blankt blev afvist. Vi ved også, at ECRI, som overvåger racisme og intolerance, har endnu en kritisk rapport på vej. Går der virkelig så meget røg uden antydningen af en brand? Er der overhovedet slet ingenting at komme efter?

Vi må fastholde, at et internationalt samarbejde kræver, at også gamle lande med stolte traditioner lader sig underkaste kritik og ikke blot med upassende arrogance optræder fornærmet og fejler kritikken af bordet. Hvordan skal vi ellers kunne presse en mand som Lukasjenko i Hviderusland, som jo med samme arrogance har afvist kritikken af præsidentvalget hos dem?

I den sammenhæng ser vi også CIA-sagen, hvor regeringens store tilbageholdenhed med at forklare sig og medvirke til opklaring har ladet meget tilbage at ønske. Vi forstår ikke, hvorfor regeringen er fodslebende, når vi har oplevet, at efterforskningen og optrevlingen af et terrornetværk i Italien blev afbrudt, fordi amerikanske agenter kidnappede en af de mistænkte på åben gade og førte ham ud af landet. Vi kender andre eksempler fra baser i Europa, fra Sverige. Det er ikke blot løse rygter, men konkrete episoder; der er al mulig grund til at have de undersøgelser, som nu pågår. Derfor forstår vi ikke, hvorfor regeringen kun vil forsikre om fremtidige forhold, mens der danses om fortiden, som katten danser om den varme grød.

Hvad er det, der gør, at man kun vil sige, at det har man ikke kendskab til? Dækker det over, at man har undersøgt det, forsøgt at skabe sig et kendskab til det, eller dækker det over, at det har man heldigvis ikke opdaget, og derfor er man fri for at blive bragt i en udenrigspolitisk og

diplomatisk problematisk situation i forhold til ens gode venner i USA?

Det er pinligt, at Danmark ikke allerede nu er gået foran og har presset på, som andre lande har gjort i den her sag, for at få hver en sten vendt, og jeg håber, at udenrigsministeren senere i dag vil kunne give et svar på, om man rent faktisk har foretaget sig andet end at spørge i Udenrigsministeriet, om nogen har opdaget, at CIA har kigget forbi.

Vi er alt i alt positive over for Europarådets fortsatte rolle i et stærkt mellemstatsligt samarbejde om menneskerettigheder, demokrati og retssamfund. Vi ser både internationalt og bestemt også nationalt rum for forbedring. Vi skal feje for egen dør og derefter bidrage til udviklingen af Europarådet, for vi ser et stigende og ikke et dalende behov for internationalt samarbejde om menneskerettigheder, demokrati og retssamfund.

(Kort bemærkning).

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg kunne ikke undgå at bemærke, at ordføreren i sin tale sagde, at undertegnede havde givet udtryk for, at der var domme fra Menneskerettighedsdomstolen i Strasbourg, som Danmark efter min overbevisning ikke burde følge. Jeg vil bare gerne høre, om ordføreren kunne nævne nogle af de domme, som han mener jeg skulle mene at Danmark ikke skulle følge.

Jeg går ikke ud fra, at ordføreren tænker på ECRI, og i den sammenhæng kunne man måske bede om ordførerens redegørelse for, om ECRI er en domstol.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Til det sidste vil jeg svare: Nej, det er det ikke. Men jeg tog blot udgangspunkt i det, som hr. Morten Messerschmidt sagde, nemlig at vi ikke bare skal gøre, som dommerne siger. Og jeg går ud fra, at når man tæler om dommere i den sammenhæng, så må det være dommerne ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Men det kan være, at hr. Morten Messerschmidt har skiftet mening, og det er jo en ærlig sag. Jeg synes, det ville være et fornuftigt tilbagetog.

Men det korte af det lange er, at vi har den opfattelse, at vi synes, vi skal følge dommerne, og dommerne sidder altså ved Menneskerettighedsdomstolen.